Reſcriptum meretur effectum, quod cum Juris & Legum ratione concordat.

ᵘ Ivo, p. 4. c. 191.

DIcenti ᵘ ſacras Juſſiones ſe habere præ manibus, reſpondimus ſcire illum oportere, quòd ipſe clementiſſimus Princeps generalibus Legibus conſtituerit, illa Sacra uniuſcujuſque ſupplicantis deſiderio conceſſa prævalere, & effectui mancipari, quæ cum Juris & Legum ratione concordant: ea verò, quæ ſubreptione, vel falſis precibus forſitan impetrantur; nullum ſupplicantibus ferre remedium.

GRATIAN. ˣ tit. 22. l. 2. ʸ ſecundùm cauſam convenit. orig. ᶻ Ibid. leg. 3. ᵃ Ibid. leg. 5. ᵇ Ibid. leg. 4. ᶜ Ibid. leg. 6. ᵈ tit. 23. leg. 3. ᵉ Ibid. leg. 4. ᶠ Ibid. leg. 7. ᵍ al. quamvis adnotatio. ʰ al. aſſerat.

RESCRIPTA, ſive ſint Adnotationes, ſive Pragmaticæ Sanctiones, expreſſam debent in ſe habere conditionem. [Si preces veritate nitantur.] Mendax enim precator debet carere impetratis: & quibus ſcripta diriguntur, ſunt puniendi, ſi precum mendacia vetuerint argui. Unde Imperator Diocletianus, & Maximianus, & Conſtantius *lib.* 1. *Cod. tit: ſi contra jus, vel utilitatem publicam* ˣ [§. 1. Præſcriptione mendaciorum oppoſita, ſive in Juris narratione mendacium reperiatur, ſive in facti, ſive in tacendi fraude, pro tenore veritatis, non deprecantis affirmatione, datum judicem cognoſcere debere, & ſecundùm hoc de cauſa convenit ʸ ferre ſententiam.] *Item* Imperator Conſtantinus ᶻ. [§. 2. Puniri jubemus decem librarum auri multâ Judices, qui vetuerint precum argui falſitatem.] *Item* Impp. Theodoſius, & Valentin. ᵃ [§. 3. Et, ſi Legibus conſentaneum ſacrum Oraculum mendax precator attulerit; precator careat penitùs impetratis: &, ſi nimia mentientis inveniatur improbitas, etiam ſeveritati ſubjaceat Judicantis.] *Item* Imperator Conſtantinus ᵇ. [§. 4. Et, ſi non cognitio, ſed executio mandatur; de veritate precum inquiri oportet: ut, ſi fraus intervenit, de omni negotio cognoſcatur.] *Item* Imp. Anaſtaſius ᶜ. [§. 5. Omnes cujuſcumque majoris, vel minoris adminiſtrationis, univerſæ noſtræ Reip. Judices monemus, ut nullum Reſcriptum, nullam Pragmaticam Sanctionem, nullam ſacram Adnotationem, quæ generali Juri, vel utilitati publicæ adverſa eſſe videatur, in diſceptationem cujuslibet litigii patiantur proferri: ſed generales ſacras Conſtitutiones modis omnibus non dubitent obſervandas.] *Cod. tit. de diverſ. reſcript.* ᵈ Impp. Diocletianus, & Maximianus. [§. 6. Sancimus, ut authentica ipſa atque originalia Reſcripta, & noſtrâ etiam manu ſubſcripta, non exempla eorum inſinuentur.] Imp. Conſtantinus ᵉ. [§. 7. Si qua beneficia perſonalia ſine die, & conſule fuerint deprehenſa, autoritate careant.] Imperator Zeno ᶠ. [§. 8. Univerſa Reſcripta ſive in perſonam precantium, ſive ad quemlibet Judicem manaverint, quæ vel Adnotatio ᵍ, vel quævis Pragmatica ſanctio nominetur; ſub ea conditione proferri præcipimus, ſi preces veritate nitantur: nec aliquem fructum precator Oraculi percipiat impetrati, licèt in judicio aſſeveret ʰ veritatem; niſi quæſtio fidei precum Imperiali beneficio monſtretur inſerta. Nam & vir magnificus Quæſtor, & viri ſpectabiles Magiſtri ſcriniorum, qui ſine præfata adjectione qualecumque Divinum reſponſum dictaverint, & Judices, qui ſuſceperint, reprehenſionem ſubibunt; & qui illicitè dictata ſcribere auſi fuerint, cujuſcumque ſcrinii Memoriales, ſeu Pragmaticarii, vel Adjutores primicerii, amiſſione cinguli feriantur.]

XVII. *Item* LEO Papa I. *Epiſt.* 52. al. 54. ad Martianum Auguſtum. [an. 452. *Româ Conſtantinopolim.*]

Privilegia Eccleſiarum nulla debent improbitate convelli.

ⁱ Anſel. l. 4. c. 2.

PRivilegia ⁱ Eccleſiarum ſanctorum Patrum Canonibus inſtituta, & venerabilis Nicænæ Synodi fixa decretis; nulla poſſunt improbitate convelli, nulla novitate mutari.

XVIII. *Item* NICOLAUS Papa I. univerſali Synodo præſidens, dixit in Concilio Romano, *c. ultimo.* [an. 863. *Romæ.*]

Anathema ſit, qui Mandata, vel Decreta Romanorum Pontificum ſervare contempſerit.

ᵏ Polyc. l. 1. tit. 17. Deuſdedit, p. 4. Anſel. l. 4. c. 26. & l. 12. c. 3. Ivo, p. 5. c. 35.

SI quis Dogmata ᵏ, Mandata, Interdicta, Sanctiones, vel Decreta pro Catholicæ fidei diſciplina, pro correctione Fidelium, pro emendatione ſceleratorum, vel interdictione imminentium, vel futurorum malorum, à Sedis Apoſtolicæ Præſule ſalubriter promulgata contempſerit; anathema ſit.

¶ CORR. ROM.] Caput hoc extat in Concilio Romæ habito, in quo Nicolaus Papa I. Thietgandum, & Guntarium Epiſcopos depoſuit. Quod Concilium impreſſum eſt Romæ poſt Epiſtolas ipſius.

XIX. *Item* GELASIUS Creſconio, & Joanni Meſaliæ Epiſcopis inter cetera. [c. an. 494. *Romæ.*]

Statuta Priorum Succeſſores ſervare oportet.

ˡ Deuſdedit, p. 1.

DEceſſorum ˡ ſtatuta, ſicut legitima, & juſta, Succeſſorem cuſtodire convenit; ita debet etiam malè facta corrigere.

ᵐ In Cod. Theodoſ. l. 16. tit. 2. leg. 29. ⁿ Anſel. l. 4. c. 16.

XX. *Hinc etiam* ARCADIUS ET HONORIUS inquiunt ᵐ. [an. 395.]

QUæcumque ⁿ à parentibus noſtris, diverſis ſunt ſtatuta temporibus; manere inviolata, atque incorrupta circa ſacroſanctas Eccleſias præcipimus. Nihil igitur à privilegiis immutetur, omnibuſque, qui Eccleſiis deſerviunt, tuitio deferatur: quia temporibus noſtris addi potiùs reverentiæ cupimus, quam ex his, quæ olim præſtita ſunt, immutari. *Ibidem leg.* 30. §. 1. Non tam novum aliquid præſenti Sanctione præcipimus, quàm illa, quæ olim videntur indulta, firmamus. Privilegia igitur, quæ olim reverentia Religionis obtinuit, mutilari ſub pœnæ etiam interminatione prohibemus; ita, ut hi quoque, qui Eccleſiæ obtemperant, ipſius beneficiis perfruantur. *Ibidem leg.* 34 ᵒ. §. 2. Si Eccleſiæ venerabilis privilegia, cujuſcumque fuerint vel temeritate violata, vel diſſimulatione neglecta; commiſſum duodecim α librarum auri (ſicut etiam priùs conſtitutum eſt) condemnatione plectatur. Ipſaque β privilegia nihilominùs pleniſſimum per omnia obtineant vigorem.

ᵒ In Cod. Theodoſ. leg. 34. In Cod. Juſtin. tit. de Epiſcopis, & Clericis, l. 13.

¶ CORR. ROM. α *Duodecim.*] In Lege ipſa tam Codicis Theodoſiani, quàm Juſtiniani legitur, *quinque librarum auri.*

β *Ipſaque.*] Hæc uſque ad finem non ſunt in Lege illa, ſed horum loco in Theodoſiano habentur iſta, *Si quid igitur contra Eccleſias, vel Clericos per obreptionem, vel ab Hæreticis, vel ab hujuſmodi hominibus fuerit contra Leges impetratum; hujus Sanctionis autoritate vacuamus.*

XXI. *Item* PELAGIUS Armentario Magiſtro militum inter cetera. [forte c. an. 557. *Romæ.*]

Non licet Pontifici ab Eccleſiæ jure diſcedere, quod documentorum autoritate firmatur.

ᵖ Deuſdedit, p. 1.

POſteaquam ᵖ Eccleſiæ Jura, documentorum quoque intercedentium fuerint autoritate firmata; nullatenus ab his diſcedendi liberum Pontifex, vel ſi vult, permittatur habere licentiam.

GRATIAN. 2. Pars. ᵠ XI. q. 3. Privilegium.

SI ergo privilegia Monaſteriorum, vel quarumlibet Eccleſiarum autoritate Leonis, Gregorii, Gelaſii, & nonnullorum aliorum Pontificum ſanctæ Romanæ Eccleſiæ inviolata ſervantur: ſi ea, quæ contra Leges ſunt, pro infectis habenda ſunt: ſi Pontifex non habet licentiam diſcedendi à documentis, quibus jura Eccleſiæ firmantur; patet, quòd poſteriora privilegia antiquioribus derogare non poſſunt, nec eorum autoritate eis aliqua objicietur exceptio: cum etiam, ſi contra illa ſpecialiter fierent, pro infectis eſſent habenda. §. 1. His ita reſpondetur. Sancta Romana Eccleſia ſua autoritate, congregata valet disjungere, & disjuncta congregare: rationis tamen æquitate conſiderata. Unde vel pietatis vel neceſſitatis intuitu ſemel à ſe conceſſa valet vel in totum, vel in partem commutare. Pro neceſſitate namque corrigendorum vitiorum privilegia Eccleſiarum mutantur, vel imminuuntur, vel penitùs immutantur, ſive perſonaliter, ſive generaliter. §. 2. Perſonaliter juxta illud ᵠ. [Privilegium omnino meretur amittere, qui permiſſa ſibi abutitur poteſtate.]

XXII. *Item* SILVERIUS Papa Vigilio Epiſcopo, *Epiſt.* 2. [forte an. 593.]

Quod habet amittat, qui quod non accepit, uſurpat.

ʳ Anſel. l. 6. c. 155. Ivo, p. 6. c. 73.

SIc decet ʳ fidem ſanctorum Patrum in Eccleſia ſervari Catholica: ut, quod habuit amittat, qui improbabili temeritate, quod non accepit, aſſumpſerit.

¶ PITH. ⁷ *Sic decet.*] Refert Ivo *Epiſt.* 20. p. 24. ex Leone.

XXIII. *Item* SIMPLICIUS Papa, *Epiſt.* 2 ⁸. Joanni Epiſcopo Ravennatenſi, dixit inter cetera, quibus ab illicita eum Ordinatione prohibuit. [an. 482. *Româ in Æmiliam.*]

Privilegium amittit, qui ſua poteſtate non legitimè utitur.

ˢ Sup. diſt. 74. ubi lite. §. denuntiamus.

DEnuntiamus ⁹ ˢ autem, quòd ſi poſthac ¹⁰ quidquam tale præſumpſeris, & aliquem ſeu Epiſcopum, ſeu Presbyterum, ſeu Diaconum invitum facere fortè credideris; ordinationes tibi Ravennatis Eccleſiæ, vel Æmilienſis noveris auferendas.

¶ PITH. ⁸ *Epiſt.* 2.] Delet V. C.
⁹ *Denuntiamus.*] Vide Rubeum p. 104.
¹⁰ *Hac.*] V. C. *hac.*

XXIV. *Item* LEO Papa I. *Epiſt.* 85. al. 87. ad Epiſcopos Africanos ¹¹. [an. 442. *Româ in Africam.*]

Jus ordinandi amittunt, qui immeritum conſecrant.

ᵗ Sup. l. q. 1. ſi qui. Anſel. l. 6. c. 74. Ivo, p. 5. c. 107.

SI qui Epiſcopi ᵗ talem conſecraverint Sacerdotem, qualem eſſe non licet ¹²; etiamſi aliquo modo damnum proprii honoris evaſerint; Ordinationis tamen jus ulterius non habebunt, nec umquam ei Sacramento intererunt, quod, neglecto Divino judicio, immeritò præſtiterunt.

¶ PITH. ¹¹ *Africanos.*] V. C. *Mauritaniæ Sitifenſis.*
¹² *Licet.*] V. C. *liceat.*

GRATIAN.

GENERALITER, veluti dum civitati Epiſcopalis dignitas perpetuò ſubtrahitur, quæ ſuos Epiſcopos interimere conſuevit. Unde ſcribit

XXV. GELASIUS Papa ¹³. [c. an. 494. *Romæ.*]

Epiſcopalis dignitas civitati ſubtrahitur, quæ ſuos Præſules interemit.

ᵘ Polyc. l. 3. tit. 30. Anſel. l. 6. c. 148. Ivo, p. 10. c. 18. ˣ al. Squillatinorum. al. Syllanorum. ʸ al. depenſis. ᶻ al. myſteria.

ITa nos ᵘ Scyllacænorum ˣ ¹⁴ cædes geminata Pontificum, horrendi criminis atrocitate confudit, ut diu Conſtitutio noſtræ deliberationis hæſitaret: dum & ingerere quempiam parricidalibus exemplis deteſtaremur Antiſtitem, & Eccleſiam utcumque deſtitutam non uſque adeò judicaremus relinquendam. Quapropter jam velut uſum, conſuetudinémque ſacrilegam declinantes, eatenus Religioni duximus conſulendum, ut parochiæ vice ab extrinſecùs poſitis Sacerdotibus gubernetur; quæ ibidem commanentes ferro didicit necare Paſtores, inauditóque facinore (quod etiam in illis provinciis nuſquam prorsùs legitur accidiſſe, quæ bellorum continuis, diverſiſque incurſionibus affliguntur) hæc ſit reperta civitas, quæ Præſules miniſtrantes ¹⁵ ſibi fidei ¹⁶ Chriſtianæ Sacramenta ſine perſecutore proſternat. Curandum eſt igitur, ut illic funeſta pernicies ceſſatione propriorum ſanetur Antiſtitum; atque ita ſaltem furoris tanti materia ſubtrahatur; ſi, in quam hæc poſſit acerbitas perpetrari, conſiſtens ibidem perſona defuerit: eóque modo vel illa civitas ¹⁷, dum in quos deſæviat, non habebit, ab hujuſmodi temeritate deſiſtat, vel aliis imitandi contagia dira non præbeat. Egeat ergo Epiſcopalibus ſubſidiis ſibimet aliunde penſandis ʸ ¹⁸, quæ ſacram in ſuo gremio collocatam fuſo crudeliter maculat ſanguine dignitatem: quia in utroque hac eſt ultione plectenda, ſive inſtinctu domeſtico, ſeu furiis incitata nefas hoc committit externis. Præbeat ergo Dilectio veſtra in hoc ſtatu poſitæ miniſterium viſitationis Eccleſiæ: &, aut conveniendo pariter, aut viciſſim, prout qualitas rerum, cauſáque popoſcerit, Divina miniſteria ᶻ repræſentet ingratis: ne cùm devitamus zizania, Dominica videamur præterire frumenta.

¶ CORR. ROM.] In Polycarpo, & apud Anſelmum, & Ivonem continuò ſequitur *c. comperimus. infrà, de conſecr. diſt.* 2.

¶ PITH. ¹³ *Papa.*] Addit V. C. *Majorico & Joanni.*
¹⁴ *Scyllacænorum.*] V. C. *Latinorum.*
¹⁵ *Miniſtrantes.*] V. C. *miniſtrando.*
¹⁶ *Fidei &c.*] V. C. *fide Chriſtiana ſine &c.*
¹⁷ *Civitas.*] Abeſt à V. C.
¹⁸ *Penſandis.*] V. C. *depenſis.*

GRATIAN. 3. Pars. ᵃ VII. q. 1. c. paſtoralis. & c. temporis. VII. q. 1. c. temporalis. & c. temporis. & XVI. q. 1. c. & temporis. ᵇ XVI. q. 1. poſſeſſiones. ᶜ al. Parochitanæ.

HOSTILITATIS quoque, vel paupertatis neceſſitate Epiſcopales ſedes, vel mutantur, vel duæ in unam rediguntur: ſicut ſuprà *in tit. de mutatione Epiſcoporum* ᵃ, Beatus Gregorius feciſſe legitur. Non ergo privilegia Eccleſiarum ſic inviolata permanere cenſentur, ut quibuſdam de cauſis intervenientibus Apoſtolica autoritate eis derogari non poſſit: alioquin multitudo Eccleſiarum ad paucitatem redigeretur, cùm innumeræ Eccleſiæ in Diœceſibus aliarum frequenter conditæ inveniantur. Serventur ergo privilegia Eccleſiarum cunctis inconcuſſa temporibus: ne videlicet præter ejus autoritatem, à quo data ſunt, contra ea liceat ire alicui. §. 1. Sed objicitur illud Symmachi Papæ ᵇ, [Poſſeſſiones, quas unuſquiſque Eccleſiæ ſuo relinquit arbitrio, &c.] quæ ſuprà *in tit. de alienatione rerum Eccleſiaſticarum* leguntur aſcripta. Unde datur intelligi, quòd ea, quæ de jure uniuſcujuſque Eccleſiæ, vel neceſſitatis, ſicut peregrinis, vel pietatis intuitu, ſicut Religioſis domibus conferuntur; non perpetuò, ſed temporaliter ab eis, quibus conferuntur, ſunt poſſidenda. Quamquam illud Symmachi ad neceſſitatis intuitum, non ad pietatis proſpectum poſſit referri: videlicet, ut ea, quæ peregrinis, vel captivis largiri neceſſitas ſuaſit, non ea, quæ Religioſis domibus ob quietem Religioſæ converſationis conceſſa ſunt, prohibeantur perpetuò poſſideri. Vel potiùs de utriſque intelligendum eſt: videlicet, ut ſicut neceſſitatem patientes ceſſante neceſſitate beneficiis renuntiare coguntur, quæ eis miſerationis indulſit intuitus; ſic religioſè viventes, cùm à Religione ceſſaverint, privilegiis exuantur, quæ Religioſa converſatio meruit. Privilegia ergo, quæ Religioſis domibus conferuntur, vel in eo caſu accipienda ſunt, in quo ita eis conſulitur, quòd nulli aliquid derogatur; videlicet ut ex novalibus, quorum decimationes nulli aſſignatæ fuerant, privilegiorum autoritate decimas aliquibus perſolvere non cogantur: vel ſi propter inſtantem temporis neceſſitatem eis conſuli non poterit, niſi aliis derogetur; ita privilegiorum autoritas videatur eſſe ſervanda; ut eorum ſubveniatur inopiæ; non ut ſuarum divitiarum augmento, & poſſeſſionum non modica extenſione porrecta, baptiſmales, ſeu parochiales ᶜ Eccleſiæ penitùs deſtruantur.

CAUSA XXVI.

GRATIAN.

QUIDAM Sacerdos ſortilegus eſſe, & divinus convincitur apud Epiſcopum: correctus ab Epiſcopo noluit ceſſare: excommunicatur: tamdem agens in extremis, reconciliatur à quodam Sacerdote, Epiſcopo inconſultò: indicitur ſibi pœnitentia ſub quantitate temporis Canonibus præfixa.

I. Hic primùm quæritur, qui ſint Sortilegi.
II. Secundò, an ſit peccatum, eſſe Sortilegum.
III. Tertiò, à quibus genus Divinationis ſumpſit exordium.
IV. Quartò, quot ſint genera Divinationis.
V. Quintò, an Sortilegi, vel Divini ſint excommunicandi, ſi ceſſare noluerint.
VI. Sextò, an excommunicatus ab Epiſcopo poſſit reconciliari à Presbytero, illo inconſulto.
VII. Septimò, ſi Morientibus eſt indicenda pœnitentia ſub quantitate temporis.

QUI SINT SORTILEGI.

QUÆSTIO I.

GRATIAN.

QUI ſint Sortilegi, diffinit ita dicens

I. ISIDORUS Etymologiarum *lib.* 8. *c.* 9. [c. an. 630. *in Hiſpania.*]

Qui ſint Sortilegi.

ᵃ Rabanus de Magorum præſtigiis. Ivo, p. 11. c. 22.

SOrtilegi ſunt ᵃ, qui ſub nomine fictæ Religionis per quaſdam, quas Sanctorum ſortes vocant, Divinationis ſcientiam profitentur; aut quarumcumque Scripturarum inſpectione, futura promittunt.

AN SIT PECCATUM ESSE SORTILEGUM.

QUÆSTIO II.

GRATIAN. 1. Pars. ᵃ al. Achan. ᵇ Joſuë 7. ᶜ 1. Reg. 14. ᵈ Jonæ 1. ᵉ Luc. 1. ᶠ Act. 1.

QUòd autem ſortes exquirere peccatum non ſit; & exemplis, & autoritatibus probatur. Cùm enim Achar ᵃ de anathemate furtim ſubripuiſſet, & ob ejus peccatum populus cæſus apud Nay hoſtibus terga dediſſet; præcepit Dominus Joſuë ᵇ, ut ſortibus exquireret, quo peccante populus in manibus hoſtium cadere meruerat. Joſuë præceptum accipiens miſit ſortes, primùm ſuper Tribus; deinde ſuper familias; demùm ſuper perſonas: & ita cecidit ſors ſuper Achar. Saül ᶜ quoque cùm pugnans contra Philiſtæos juraſſet ſe interfecturum, quicumque ante Solis occaſum de populo comederet; ſorte deprehendit Jonatham filium ſuum mel comediſſe, quod ſceptro acceperat: quem cùm morti tradere vellet, populo ſupplicante revocavit ſententiam. Jonas quoque ᵈ cùm à facie Domini fugeret, à Nautis ſorte deprehenſus, in mare dejectus, & à ceto eſt abſorptus. De Zacharia etiam legitur ᵉ, quòd ſorte exiit, ut incenſum poneret. Matthias verò ᶠ à Beato Petro ſorte in Apoſtolatum, & Judæ ſucceſſor eligitur. Quod ergo tantorum exemplis probatur, patet malum non eſſe. Unde etiam ait

I. AUGUSTINUS in lib. Pſalmorum, *in Pſal.* 30. Concione 2. ad verſ. *In manibus tuis ſortes.* [c. an. 410. *in Africa.*]

ᵍ Pann. l. 8. c. 77.

SOrs ᵍ non aliquid mali eſt; ſed res eſt in dubitatione humana Divinam indicans voluntatem.

GRATIAN. 2. Pars. ʰ Gal. 4.

HIS ita reſpondetur. Antequam Evangelium clareſceret; multa permittebantur, quæ tempore perfectioris diſciplinæ penitùs ſunt eliminata. Copula namque Sacerdotalis, vel conſanguineorum nec Legali, nec Evangelica, vel Apoſtolica autoritate prohibetur: Eccleſiaſtica tamen Lege penitùs interdicitur. Sic & ſortibus nihil mali ineſſe monſtratur: prohibetur tamen fidelibus, ne ſub hac ſpecie divinationis ad antiquos Idololatriæ cultus redirent. Unde quibuſdam conſtellationes, & futurorum ſigna cuſtodientibus Apoſtolus ait ʰ: *Dies obſervatis, & menſes, & tempora, & annos. Unde timeo, ne fortè ſine cauſa laboraverim in vobis.* Sic & Aſtronomia, ſeu & Aſtrologia apud Catholicos in deſuetudinem abiit: quia dum propria curioſitate his nimis erant intenti; minùs vacabant his, quæ ſaluti animarum erant accommodata. §. 1. Quòd autem ſortibus credi non oporteat, teſtatur ſcribens

II. HIERONYMUS ſuper Jonam, *c.* 1. [c. an. 393. *in Palæſtina.*]

Exemplo Jonæ, vel Matthiæ non oportet ſortibus credi.

ⁱ Ivo, p. 11. c. 21. Pann. l. 8. c. 73. ᵏ Act 1.

NOn ſtatim ⁱ debemus ſub exemplo Jonæ, ſortibus credere, vel illud de Actibus Apoſtolorum ᵏ huic teſtimonio copulare: ubi ſorte in Apoſtolatum Matthias eligitur: cùm privilegia α ſingulorum non poſſint Legem facere communem.

¶ CORR. ROM. α *Cùm privilegia.*] Hæc uſque ad finem ſunt addita ex B. Hieronymo, Referuntur enim à Beda ex eodem, *infrà eâd. c. non exemplo.*

III. *Item* AUGUSTINUS ad inquiſitiones Januarii, *Epiſt.* 119. [c. an. 400. *in Africa.*]

Ad ſecularia negotia, Divina oracula non ſunt convertenda.

ˡ Ivo, p. 11. c. 29. Pann. l. 8. tit. 74.

HI, qui ˡ de paginis Evangelicis ſortes legunt; etſi optandum eſt, ut id potiùs faciant, quàm ad Dæmonia conſulenda concurrant: tamen etiam iſta mihi diſplicet conſuetudo, ad negotia ſecularia, & ad vitæ hujus vanitatem, propter aliam vitam loquentia oracula Divina velle convertere.